

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg kan jo ikke frigøre mig fra den oplevelse af SF's årlige forespørgsel, at den er en af anledningerne til at pege fingre ad regeringen og sige: I lever ikke op til de fælles ønsker om et ordentligt velfærdssamfund, vi har! For det ønske har vi jo også tilfælles med SF.

Det, jeg ikke kunne lide, og som jeg også fandt anledning til at gå ind i en debat om, var den meget mistænkeliggørende tone, der var i de to SF-ordføreres, hr. Kristen Touborgs og hr. Villy Søvnalds, indlæg med hensyn til, hvad regeringen har sagt, og hvad regeringen har gjort.

Jeg synes, det er vigtigt at fastholde, at vi havde en tiårsperiode, hvor der til væsentlige dele af den offentlige service, der varetages ude i amterne og kommunerne – og det allermeste af den velfærd, der henvender sig direkte til borgerne, ligger jo derude – ikke kom en krone mere at gøre godt med, og det ved hr. Touborg fuldt så vel som jeg. Det offentlige sygehusvæsen fik i 10 år i faste priser ikke en krone mere at gøre godt med.

Derfor har vi selvfølgelig fra 1993 stået med en velfærdsservice, der på mange måder har været utilfredsstillende og utilstrækkelig, med for lange ventetider og med flossede kanter, hvad kvaliteten angår. Det er vi enige om.

Men hvad vi også finder nødvendigt at understrege, er, at denne regering i hvert af de 3 år, hvor vi har ført forhandlinger med amterne og kommunerne om den kommunale økonomi, har sørget for, at der både i penge og i fælles måldeklarationer er taget skridt til at rette op på disse nedslidningsproblemer og mangelproblemer i vores velfærd. Der er i alle de 3 år, hvor vi har ført forhandlinger, kommet flere penge til amterne og kommunerne til at løse de opgaver, som vi er enige om ikke bliver løst godt nok.

Det er selvfølgelig også rigtigt, at når vi taler om sygehusvæsenet – det var hr. Poul Nødgaard inde på til sidst – er det ikke kun et spørgsmål om penge. Men det er *også* et spørgsmål om penge, og der er ingen tvivl om – det har vi jo også aftalt med amterne – at år for år i en fireårsperiode skal der tilføres flere ressourcer til det danske sygehusvæsen for at få rettet op på 10 års efterslæb, for at få fornyet apparaturet og for at få hugget ind på ventetiderne.

Men vi ved, at de problemer, der er i det danske sygehusvæsen, også er af anden art. Det er bl.a. organisatoriske problemer. Det er f.eks. et spørgsmål om i tilstrækkelig grad at udnytte et

stort og dyrt produktionsapparat ugen igennem, og det er et spørgsmål om fordelingen mellem de forskellige personalegrupper, hvoraf vi har ekstrem mangel på nogle, og hvor vi skal prøve at undgå, at sygeplejersker i unødigt omfang gør arbejde, som HK'ere, sygehjælpere eller social- og sundhedsassistenter kunne udføre, og der dermed bliver et flaskehalsproblem på et sygehus.

Der er masser af andre problemer end dem, der alene vedrører pengene, og derfor er det, vi er interesserede i – og det tror jeg bestemt også at Amtrådsforeningen og Hovedstadens Sygehusfællesskab er – at få aftaler, der også bløder disse problemer op og dermed bidrager til en løsning.

Men vi kan jo altså ikke fra det ene år til det andet løse det problem, at der i de 10 magre år – de 10 år, hvor budgetterne ikke blev løftet – ikke blev uddannet nok sygeplejersker, sygehjælpere og hjemmehjælpere. Det tager tid at rette op på det.

Så er der hele børnepasningsområdet, og om det er der jo at sige, at vi synes, borgerne bør have en garanti fra kommunen for, at der i hvert fald er et eller andet pasningstilbud til aldersgruppen fra det fyldte første år og til skolealderen. Og som jeg også sagde tidligere, har vi nu i 2 år – i forlængelse af statsministerens tilkendegivelse om det her i Folketinget i oktober 1993 – forhandlet med Kommunernes Landsforening om at få en aftale, hvor KL udtrykkeligt forpligtede sig til at arbejde for det synspunkt over for sine medlemmer. Men det lykkedes ikke at få KL til at arbejde for det synspunkt på den måde, som regeringen havde lagt op til.

Men det betyder ikke, at jeg ikke tror, de allerfleste kommunalpolitikere på tværs af partiskel ikke også ligesom vi – ligesom regeringen, ligesom hr. Touborg, ligesom hr. Søvnald og ligesom de fleste andre i her i Tinget – er optaget af at få løst pasningsproblemerne for småbørnsfamilierne. Det tror jeg bestemt de er ude i kommunerne. Men man har ikke ønsket en meget forpligtende standard om det i de kommunale aftaler. Det har vi ikke kunnet blive enige om.

Det, som jeg så bare siger – og det er ikke for at fortsætte et i og for sig dumt og futilt sorteperspil – er, at det er min og regeringens opfattelse, at den aftale, der er blevet indgået for 1996, rummer sådanne økonomiske frihedsgrader og sådanne prioriteringsmuligheder, at alle kommuner, der ønsker at opfylde den børne-